

נפש גחלים תלהט

גליון 6 ואתחנן תשע"ד

ניצוצות ממשנת הגאון הצדיק ר' ישראל אליהו זינצרויב זצוק"ל

דבר המערכת

בשנת תשס"ו פרצה מלחמה בצפון ותוך זמן קצר נקבעה הפסקת אש. הציבור נכנס מיד לאדישות. רבינו זצ"ל נשא את משאו ודבריו עוררו הדים רבים. כמדומה שהם נוגעים לזמננו.

חלק מרכזי ממשנת רבינו היה לבאר אופי הגלות האחרונה שבה אנו מצויים בעיקר עפ"י כתבי הגר"א. זכינו ללקט את עיקרי משנתו בהסכמתו ועודו בשפה קלה ובהירה בספר "נפשו גחלים תלהט" ש"ל בשנת תשע"א.

הדברים יסודיים והם הבריה התיכון לכל דבריו בעניני השעה [הדברים נמסרו לביקורת אחד מתלמידיו שליט"א וכן היו למראית עיניהם של הועד להוצאת כתבי רבינו]

נשתדל בס"ד להביא את עיקרי הדברים בהמשכים בגליונות הבאים ובכך יוארו כל המאמרים המובאים כאן באור חדש.

נקוה שיהיו הדברים לתועלת ונשאב מהם אמונה טהורה ותמימה לצפות וליחל רק לישועת ה' מתוך התורה והעבודה. ולא ללכת שבי אחר מבט העיניים שאינו מבחין אלא בחיצוניות הדברים.

אנו מודים לאלו שטורחים להעביר את העלונים לציבור רחב יותר שיכול לקבל מהדברים תועלת [בדפוס ובמסירת המייל]. ושטוחה בזה מכל מי שקיבל תועלת להמשיך להעביר את הדברים הלאה ואדרבה נשמח על כך מאוד להרבות הפצת תורת רבינו זצוק"ל.

אנו חוזרים להודות על כל הערה והארה.

המערכת

הפסקת אש

[מתוך שיחה שנאמרה כשהכריזו על הפסקת אש במלחמה בצפון בשנת תשס"ו - כת"י]

סיבת האדישות בציבור

לפני שהתחילה המלחמה הזו לא ציפו לה. ולכן בימים הראשונים נדהמו כל הציבור וזו ממקומם קצת, כי הבינו שיש כאן צרה. ושצריך הצלה. ובדרך כלל במצב כזה שאדם מאבד שיווי משקלו אז ליבו נפתח ומוכן לשמוע מפי אחרים כי אז אין לו עמדה עצמאית. אך עם הזמן מתחילים להתרגל למצב. וזה מביא את האדם למסקנות שרח"ל אני יכול להשאר כמו שהיה לפני המצב. עכשיו זה כבר לא כל כך מעיק עליי מפני שהתרגלתי וממילא נישן קצת עם המצב. למעשה יש כאן גילוי ברור וחوشي ליד עליונה כפי שנדבר בהמשך.

תחילה נתבונן מה הן הסיבות לאדישות שחדרה לציבור.

לפעמים אדם נפגש עם צרה באופן פתאומי ותגובתו היא לשער האם יכול להתמודד עם הצרה או שצריך לברוח ממנה. אם יכול להתמודד, זה ודאי המובחר ביותר. אך לפעמים כשרואה שאינו יכול להתמודד מחליט לברוח. אם הברחה היא פתרון מציאותי יש לזה מקום.

אך יש אפשרות שלישית שאינה טובה. המצב הוא באמת בעייתי והוא יודע את זה. אך היות והוא מפונק והוא רק רוצה בקיום רצונו הפרטי בכל מחיר. והרי רצונו הפרטי לא מתאים למצב. על כן הוא סוגר את העיניים, וכשסוגר את העיניים אינו רואה בחוש את המצב, ממילא אין מצב שמאיים עליו. ויכול לחזור לישון. משל למה הדבר דומה, לעוף הנקרא בת יענה הנקראת הטיפשה שבעופות. מה טיפשותה. כידוע שבשרה ערב מאוד לאריה. והנה כשפותח האריה במרדף אחריה היא כמובן בורחת אך כאשר רואה שהאריה משיג אותה, והיא כעת בסכנה עצומה, תגובתה היא לחפש בקע או סדק באדמת המדבר ולשים שם את הראש. כעת היא פוקחת את העיניים ולא רואה את האריה רודף אחריה ושוב נרגעת. זו טיפשותה.

סגירת העיניים אינה פתרון. רק בריחה אשר מרחיקה את האדם בפועל מהבעיה היא טובה. אך אין פתרון ביצירת מחיצה בין הבעיה לאדם ע"י סגירת עיניים.

המצב בשמים מתוח מאוד

אפילו אם נצייר שהמצב בחוץ ירגע קצת. אין ודאות שיכולים להיות רגועים. רק אולי. כיון שכל המצב התחיל מדבר קטן ממש. חטיפת חייל. גפרור קטן הדליק מצב בו אלפים רבים סובלים ממנו. אם כן ברור שהגענו למצב בעולם בו הכל עומד על חודו של סכין כל דבר קטן יכול לשרוף את כל המציאות. אצל הגויים אומרים שמלחמת העולם הראשונה התחילה מכוס ייש בין המלך הרוסי למלך הגרמני. כוס ייש הפכה את כל אירופה לאמבטיה של דם. לפעמים הקב"ה מראה שהמצב בשמים מתוח. ממילא כל זמן שהמצב לא נסגר לחלוטין, עדיין המצב מסוכן. יכולה לפרוץ אש ממש.

ומה שאומרים את הקפיטל תהילים שנקבע על ידי הגדולים, אין זה עם אותה הרגשה שהיתה באמירה בשבת הראשונה שפרצה המלחמה. ואומרים התהילים מפני שאמרו לי לומר ואני אומר ובוזה אני יוצא ידי חובה ונפטר מהבעיה....

אין כל סיבה הגיונית לפתרון

לוא יצוייר שהמנהיגים היו מכריזים שאין להם שום אחריות למצב. האם הציבור היה אדיש לזה או שהיו מסתכלים על זה שהמצב התבלבל ויצא מכלל סדר לגמרי. וא"כ אני שואל שאלה פשוטה עפ"י דברי הרב מבריסק

המכה של דורנו [אגרות דעת עמ']

קל"ד מתוך הסכמה לספר]

המכה שלוקה בה דורנו ביותר היא בהקטנת המבט שלנו על כל דבר, ועל ידי זה ירדנו פלאים לדברים מעוטי ערך שנחשבים בעינינו כציורי חיים עיקריים, וכבר אמרו חז"ל במדרשם על הפסוק ותפקחנה עיני שניהם שלא התחכמו אלא נפקחו עיניהם להכיר שטותא שהאי עלמא דרגת החמור וכבר אמרו בפסחים [ק"ח] שאמר אדם הראשון אחרי חטאו אני והחמור נאכל באבוס אחד.

אמנם במידה מסוימת נמצא עדיין בין הצעירים כאלו שלא השלימו עם המצב הזה והגעועים של צמאון לעליה מפעמת בקרבם, לסוג זה נועדו דברי הספר הזה ולהבעיר את תשוקת הלב להשתדל להיות מאלו שחז"ל אמרו עליהם ראיתי בני עליה והם מועטים. ובדאי ספר זה יהיה לתועלת גם לאחרים שיבינו שיש עולם קיים טפח מעל מושג עולם הגשם ויהיו זכרון הדברים למשיב נפש מתולדות גוש עפר.

זצ"ל [א.ה. שהבאנו בגליון 3 ותו"ד שמעולם לא עלתה על דעת המנהיגים טובתם של ישראל] שיש כאן מנהיגים שלעולם לא חשבו על טובת הציבור וכמו שנתגלה לנו לאחרונה פרצופם האמיתי זה. א"כ אין מי שבאמת נושא אחריות על מצב תושבי המדינה. וא"כ למעשה המצב מופקר לחלוטין. ואם ישאלו הרי נראה שאינו מופקר מיד נסביר.

מציאות ה' יותר ברורה בגיא צלמוות

בישעיה (מט' טו') יש פסוק שמגדיר את הנהגת הקב"ה "א-ל מסתתר". אין הפירוש שהקב"ה מחביא את עצמו מהבריות. צריכים לדעת שלעולם הקב"ה משגיח ונמצא בכל מקום ובכל ענין. רק יש ב' דרכים להכיר שהוא נמצא כאן. לכאורה הרגילות לחשוב שכאשר הכל הולך לאדם, הכל מסודר, כדברי דוד המלך ה' רועי לא אחסר בנאות דשא ירביצני, על מי מנוחות ינהלני... אז אדם רואה בחוש שהקב"ה מסייע לו. ביאור הדבר. כיון שמטבע הטוב להיטיב והוא רואה הנהגה של הטבה עמו וטובה מיחס לקב"ה ממילא הקב"ה עמו. אבל כשמגיע לגיא צלמוות, כשהכל חושך סביבו. אז הרגש הוא שהקב"ה רחוק ממנו. כאילו הקב"ה אומר לאדם תטפל בעצמך אני לא נמצא. אך מדברי דוד המלך מוכח להיפך. כשמדבר על הליכה בגיא צלמוות נוקט בלשון נוכח אתה עמדי. היינו פנים אל פנים. ואלו במצב של הרווחה, של על מי מנוחות ינהלני נוקט בלשון נסתר. נהלני, ולא אתה מנהלני. וכו' זאת אומרת שדווקא בגיא צלמוות יש הוכחה ברורה יותר למציאות ה' עמו. יותר מאשר בזמן הארת פנים. ומה שאין אדם מרגיש קרבת ה' בשעת החושך, משום שאינו רואה את נקודת האור והטוב שיש כאן וממילא הכל רע ואין רעה ממנו ית'. בבחינת עזב ה' את הארץ, ח"ו. כשהולך לאדם בטוב, אדם מרגיש שהקב"ה קצת עוזר לו, שכן גם הוא עושה חלק, חמישים אחוז. אך כשנמצא במצב מופרך לחלוטין ואעפ"כ הוא ניצול, זה מאה אחוז הקב"ה. זאת אומרת שדווקא החושך יכול להכריז בביריות גמורה שיש קב"ה. שכן אף שנראה לו שהוא נזרק החוצה, מ"מ הוא עדיין כאן.

יסוד זה אמר פעם ר' ירוחם ממיר על הקפיטל בקינות (לא') שמראה את התענוג שהיה כשיצאו ממצרים ולהיפך את המרירות שהיתה כשיצאו מירושלים. הסביר ר' ירוחם שאין הפירוש להראות כיצד נפלנו בין יציאה זו לזו אלא הפירוש להראות כשם שיש השגחה ברורה בצאתי ממצרים כן יש למי שמסתכל אותה ברירות במציאותו ית' בצאתי מירושלים. ואין החילוק אלא בלבושים של הנהגתו ית'.

מצבנו היום כנ"ל. נזרקו עד היום אלפי פצצות [א.ה. במלחמה הנוכחית נזרקו למעלה 3000 פצצות למיניהן] שיכולות להכניס הרס ושממה והתוצאות כל כך מועטות. כמדומה שמי שיבדוק את ההסטוריה לא ימצא שהיה מצב כזה. כיצד קורה דבר כזה. ודאי ש"חכמת" ראשי המדינה לא עזרה לזה כלל. מי כיון זה. מי עוצר ומונע את ההרס. התשובה הפשוטה. הריבונות של עולם. דבר ברור שיש כאן השגחה פרטית כפשוטו ממש. אם כן הקב"ה נמצא כאן ממש. תתפלל ותתחנן לפניו.

כשיש רגיעה צריך אדרבה להוסיף בתפילה

אך כבר הקדמנו שהעולם באדישות, מכיון שנראה לעיני בשר שעפ"י שכל אנושי יש כאן הילוך לנצחון, וממילא הכל זמני, הכל הולך להסתדר. וימשך עוד עשרה או עשרים יום. ואפשר להסתדר עם צרה זמנית אך כפי שהראנו אין זה כך. אם הולך קצת על הצד הטוב זה רק בזכות הריבונות של עולם. ואם רואים שמשתפר צריך אדרבה להתחזק בתפילה. לא לחזור למה שהיה קודם. משל למה הדבר דומה למה שאומרים גדולי תורה שמי שמבקר חולה במצב קשה, נשבר ליבו ומתפלל. והקב"ה שומע תפילה ומשתפר המצב. וכאשר בא לבקרו שנית רואה שהשתפר מצבו ולכן נח מתפילתו היות והולך ומבריא. זו טעות גמורה. התפילות בתחילה נועדו לפתוח השער, ואם רואים שנענו כעת זו שעת רצון גדולה יותר ולכן יש אדרבה להוסיף יותר בתפילות, לנצל שהשערים נפתחו ושיבריא לגמרי. אך כאמור דעת בעלי בתים שאם חל שיפור כבר לא צריך להתפלל, והדבר יסתדר עוד כמה ימים. אך דעת תורה היפך דעת בעלי בתים.

האדם המפונק לא רוצה להשתנות

עוד סיבה לאדישות כאמור לעיל כי אדם לא רוצה שיפרו לו את שלוותו ורצונו. ממילא מחפש כל אפשרות להסתלק מהמצב. זה הורס את כל הבנין של האדם, כשמדברים עם אדם מפונק כמעט ואין מי לדבר. ורק אם מסכים לכוף רצונו אולי ישתנה.

לפעמים הפוגה היא הכנה למכה הבאה רח"ל

עוד נקודה לרפיון הוא ההפוגה במצב המלחמה. יש על זה פסוק במשלי (כו' כב') אם תכתוש את האויל במכתש בתוך הריפות בעלי לא תסור מעליו איולתו. אויל הוא ביטוי למי שעקום בדעותיו. מסביר הגר"א (א.ה. לא מצאתי בפירושו על משלי שם) שבפעולת הכתישה מגביהים את העלי למעלה ואח"כ מנחיתים אותה שוב. וכל אחד מבין שבהגבהת העלי מתחילה הכתישה הבאה כי על ידי שמגביה ידו יוכל לכתוש יותר בכח בפעם הבאה. והאויל חושב בעת ההפוגה שהכל נגמר. ואינו יודע שכאן מתחילה הכתישה הבאה.

וכן במצבנו, אף אם נאמר שעומדת להיות הפוגה במלחמה, אך מי יכול לומר אם אין זו הגבהת העלי לפני המכה הבאה. איש אינו יכול לומר. א"כ המצב מעומעם לגמרי וזו שעת צרה ומי שמרגיש עתה כאילו הוא זרוק מלפניו ית', שקר הוא. דהרי היתה לך ראייה ברורה בשעת הכתישה שיש מי שמושל על התנועה דהרי נפלו כ"כ הרבה טילים ולא עשו פירות אלא מעט ממש. אלא ודאי כל זה נעשה משמים לעוררנו משנתנו. והדרך היחידה להסיר הצרה היא על ידי תשובה על מה שחטא. ולא לחזור לכל המצב שהיה דיו לא התכלית אלא התכלית והמכוון מכל זה הוא לעמוד ולהתוודות על חטאו..

אין רודף מלבד החטא

ר' ירוחם ממיר זצ"ל היה אומר שאין לאדם שום רודף רק רודף אחד. חטאו. והוא רודפו עד הסוף. כל שאר הרודפים הם רק דמיונות. ומהרודף הזה צריך לפחד. רודף זה אינו זורק טילים. הטילים הם תוצאה מרודף זה. היה מעשה במיר שהיה גשר על גבי נהר סמוך לעיירה. ויום אחד קרס הגשר כאשר עברה עליו עגלה עם כמה בני אדם. לא נשאר אחד חי. כמובן שכל העיירה סערה. אין זה פשוט שקורס גשר. והעיתונים הרעישו עולמות כיצד קרה דבר כזה וכו'. ר' ירוחם אמר אז שיחה. לא קרה פה שום דבר חריג. בר"ה נכתב בספר הזיכרון שבשנה זו אנשים אלו חייבים חנק. מה עשה הקב"ה כינס את כולם לעגלה אחת. והעבירם את הגשר וכאשר הגיעו אליו הקב"ה גרם לקריסת הגשר לקיים את הגזר דין של ר"ה. יותר מזה לא קרה כאן כלום. זהו שאמרנו שאין שום רודף רק החטא. ומי שחושב שהגוי הוא סיבת הרדיפה והוא הרודף אין זה אלא דמיון שווא ושקר. אם היינו נפטרים מהרודף האמיתי לא היה כאן רודף. ואם עדיין הוא רודף זה משום שעדיין יש קטרוג וניתן רשות למשחית להשחית

ההנהגה הנכונה לבן תורה בזמן מנוחה [אגרות דעת עמ' מ"ג]

הנה בודאי שצריך מנוחה בעת שהגוף התעייף וזה לא מפריע כלל לעול ותשוקת התורה, אדרבה אמרו חז"ל הנהג בהם מנהג דרך ארץ. והחזו"א כותב באחת מאגרותיו לבחור שנחלש מחמת רוב עיונו שיבוא אליו לבני ברק לשבועיים להתעסק בטיולים ומנוחת הגוף ואז יחזור לתלמודו. דוק שלא אמר שיבוא לב"ב לבידור. משל למה הדבר דומה למי שרוצה להשכיר את עצמו להיות ליצן לצורך פרנסתו שאין בזה שום היתר של הנהג בהם מנהג ד"א כי ליצנות היא עקירת התורה. ויום בידור וליצנות יכול הרוס על אתר השקידה של שבועיים בתורה. ובודאי יכול לאבד כל הטעם של דבר שבקדושה.

יש צורך מפעם לפעם לאוורור אחרי שיגע אדם כל צרכו. האוורור אינו פריקת המשא הקודם רק אסוף כוחות רעננים חדשים להכניס בשביל עליה חדשה. אז אין באורור הרגשת הפסקה מהקודם [שם עמ' מ"א]

עקבתא דמשיחא [פרקים מתוך הספר "נפשו גחלים תלהט" - פרק א']

כל מהלכי ההסטוריה רמוזים בתורה

מציאות החיים בדורנו עברה שינויים רבים.

ברובד החיצוני, מושגים חדשים שעד לפני כמה שנים היו פרי דמיון נהפכו למציאות ממשית. מי דמיין שיכול אדם לנסוע באוטו למירון וללמוד דף גמ' עם חבירו שנמצא באותו זמן בלב פקק תנועה במנהטן. והנה היום השימוש בטלפון הסלולרי הוא חלק כמעט בלתי נפרד מחיינו. המתבונן שלא התרגל אכן ישתומם על מהירות ההתפתחות הטכנולוגית. לא נאריך כאן בדוגמאות.

אך עד כמה שחשים אנו בשינויים הגשמיים יש לדעת ש**עיקר השינוי** התחולל דווקא ברובד הפנימי של החיים. הרבה מהשקפת העולם היהודית הפשוטה עבר מהפך גדול מאוד ואף שנשארה מבוססת על יסודות התורה מכל מקום סדקים בלתי מורגשים החלו נראים ולרוב עדינותם קשה לזהותם.

יסוד מוסד הוא שהקב"ה ברא את העולם ובחר בעם ישראל כדי למלא יעוד אלקי על פני תבל. חז"ל גילו יסוד זה במילה הראשונה בתורה. בראשית. בשביל ישראל שנקראו ראשית ובשביל התורה שנקראת ראשית. תפקיד זה ומילוי הוא אשר **מסבב את כל "גלגלי ההסטוריה"**.

עד שיתממש, במהרה בימינו, חזון הנביאים של גילוי כבודו ית' בעולם, עם ישראל בניהול אורח חייהם על פי ציווי הקב"ה, מגלים לכל יושבי תבל שיש לעולם **בעלים**, והוא אשר מכוון כל צעדיהם [וכמובן שיקבלו שכר על מילוי תפקידם זה בנאמנות]. בכל צעד ושעל היהודי משלב עומק רוחני בחייו הגשמיים ובכך הוא **מגלה עומק רוחני** לכל המציאות הגשמית. זו הסיבה שהחיים הגשמיים של עם ישראל מעולם לא היו מטרה בפני עצמה אלא רק **אפשרות** להגשמת הרצון האלקי. והנה דווקא בדורנו, הנקרא בפי חז"ל עקבתא דמשיחא, שהוא הדור שבו יתגלה המחזה נורא ההוד לו קיוו וציפו כל הדורות, גילוי כבוד ה' והאמת המוחלטת שמלבד רצון הבורא ית' אין שום דבר בעולם. דווקא בדור זה האוירה הכללית היא השתקעות בחיים הגשמיים בכל ההידורים והדקדוקים. עד שנהפכו ליסוד גדול של החיים וממילא התלווה לכך **התרחקות מאותם חיים פנימיים**.

בסערת הזמן הורגלנו לכך ונדמה שכך היא צורת החיים. ואף אם מתעוררים לעצור לרגע ולבחון הדרך, המבול ברחובות [כמעט בכל מקום שהעין משוטטת נתקלת בעוד ועוד עסק של קניה ומבצע וכו'] כמעט ומבטל לגמרי את מנוחת הנפש

לחשוב. ואפילו את הזמן לכך אינו נותן. וכבר חדר הביטוי "חבל על הזמן" כתירוץ לכל הבהלה והחיפזון. מוכרח האדם לעצור את מהלך חייו ולהכנס למסע מרתק לכבשונו של עולם. לגלות צעד אחר צעד את עומק התכנית האלקית המתממשת לנגד עינינו. לגלות כיצד כל תהפוכות דורנו נרקמו כבר בראשית הווית הבריאה. מה מטרתם. ובעיקר מה התפקיד המיוחד שנמסר לדורנו.

שורשי המציאות

א. מעשה אבות סימן לבנים

ה"תכנית" של הבריאה מתחילתה עד סופה נקבע על ידי הבורא ית'. והכל טמן בתורה הנצחית שהרי התורה היא המפה על פיה נברא העולם ולכן מוכרח להיות שכל תרחישי המציאות רמוזים בה. ולכן מפתח גדול להבנת המאורעות שארעו לעם ישראל ואשר יעברו עלינו עד סוף הדורות הוא לדעת היכן נרמז בתורה. אחת הדרכים בהם נתגלה לנו את כל אשר עתיד להתרחש נקרא מעשה אבות סימן לבנים. כלומר כל מהלך ההיסטוריה של עם ישראל כבר נקבע על ידי אבות האומה. והענין עמוק ביותר. ונשתדל לבארו בקצרה בס"ד.

כידוע שהקב"ה ברא את העולם לתכלית מסוימת. הקב"ה, שהוא תכלית הטוב, ברא את הנבראים כדי להיטיב עמהם וכדי שהטבה זו תהיה שלמה העמיד אותם במציאות כזו המאפשרת נסיונות רבים [ע"י כך שהקב"ה כביכול מסתיר את הברירות של מציאותו] אשר אם יעמדו בהם יזכו לתענוג הנצחי שאין למעלה ממנו. ומכיון שעמלו לבחור בטוב לא תהיה להם בושה לקבל השכר כיון ששותפים הם בקבלת שכרם.

אך אין כאן סוף עומק כוונת הבריאה אלא ישנה תכלית נוספת שעל ידי בחירת האדם העולם עצמו יבוא לתיקונו. הקב"ה העמיד מציאות של רע בבריאה אשר נוצרה כדי להעמיד את האדם בפני בחירה שקולה ולכן מציאות הרע נראית כביכול שעומדת "נגד רצונו". תיקון הבריאה הוא בבוטל מציאות הרע הזה.

אחד הקשיים לזהות את הרע משום שהוא מעורב עם הטוב. לעולם לא מפתה את האדם כ"רע" אלא מופיע עם חזות של "טוב". אם נרצה בכל זאת לזהות בבהירות את מהות הרע נתבונן בב' הזמנים שהצליח במשימתו להכשיל את האדם. ונדע שתכונות הרע שנתגלו אז הן אשר יחזרו לכל אורך ההסטוריה בלבושים חדשים.

באופן כללי ניתן להצביע על שלושה זמנים עיקריים ומרכזיים של הופעת הרע [למרות שהוא מופיע תמיד בעולמנו]. הפעם הראשונה הופיע הנחש בחטא אדה"ר ומכיון שלא עמד אדה"ר בנסיון הופיע פעם נוספת בלבוש הערב רב בחטא העגל. וגם שם היתה אפשרות לחזור למצבו של אדם הראשון לפני החטא וכפי שלימדונו חז"ל הקדושים אמר הקדוש ברוך הוא לעם ישראל בשיטתו של אדם הראשון הלכתם שלא עמד בנסיונו שלש שעות ובתשע שעות נקנסה עליו מיתה. אני אמרתי אלהים אתם, והלכתם אחר מדותיו של אדם הראשון על זה תענשו כמותו, אכן כאדם תמותו. הפעם השלישית שמופיע הרע בכל עוצמת הפיתוי וההסתה שלו הוא בתקופת עקבתא דמשיחא וגם הפעם בדמות הערב רב וכפי שיתבאר באריכות לפנינו. זו הפעם האחרונה שהוא מופיע עם כל הכחות והתחבולות ל"קרב האחרון".

ב. תפקיד אדם הראשון ותוצאות כשלונו

אדם הראשון הוא אשר היה אמור להשלים תיקון הבריאה ומשנכשל ונתפתה אחר הנחש הועבר התפקיד [ואין כאן המקום לפרש מדוע] לאבות הקדושים ולזרעם.

כלל גדול מסור בידינו שבאופי החטא הקדמון, חטא אדם הראשון, טמון כל צורות החטאים והכשלונות שיופיעו אחר כך בצורות חדשות, כי הרי מדובר תמיד על אותו מלך זקן וכסיל, כפי שכונה היצה"ר בפי חז"ל. וממילא לימוד מעמיק של פרשת חטא אדם הראשון תשפוך אור גדול על אופן תיקון חטא זה על ידינו, דור העקבתא דמשיחא.

מקובלנו מרבותינו, והרמח"ל בספרו דעת תבונות האריך בזה, שהאדם הראשון היה בעצם יצירתו מזוכך מאוד, ואם היה עומד בנסיון ונדבק בעץ החיים היה הרע נשלל ממנו לגמרי. והיה זוכה לחיות חיים אמיתיים בדרגה עליונה, להתענג על ה' ולהנות מזיו שכינתו.

באכילתו מעץ הדעת טוב ורע, התחבר למציאות הרע, וממילא נכנס בו הרע ונעשה לחלק ממנו. מציאות הרע התפשטה בכל קומתו, מראשו ועד רגליו.

[בפרק הבא נראה מה משמעות חדירת הרע בקומת אדם הראשון, תפקיד כל דור בתיקון חטא אדה"ר ובעיקר מה התפקיד הנשגב שהתייחד לדורנו.]

העלון יוצא ללא מטרת רווח וניתנת רשות לעלמו למטרת זכוי הרבים בלבד.

לתרומות והנצחות, חוספת מגנים, הצעות והערות יש לפנות בטל: 02-9921392

או בדוא"ל SHNEIDERAV1@GMAIL.COM

